

У децембру 1991, Европска заједница је одлучила да призна Словенију и Хрватску. Тим поводом, високотиражни надрегионални лист Франкфуртер алгемајне цајтунг објавио је подужи интервју са Ханс-Дитрихом Геншером.

Прво новинарско питање за бившег немачког министра спољних послова односило се на тврдње, „присутне пре свега у литератури на енглеском језику“, да је Немачка својим раним признавањем Словеније и Хрватске уништила Југославију, те да чак сноси одговорност и за рат. Геншер сматра да су то само „покушаји других учесника“ у ондашњем процесу „да се изборе са сопственим заблудама“ и да је Немачка све до 1991. била одлучан заговорник очувања Југославије, са којом је неговала „најбоље односе“. Управо у таквој констелацији, Немачка се, како тврди Геншер, побринула да се Југославија приближи Европској заједници, што и објашњава зашто га је у јуну 1991. у Београд позвао југословенски министар иностраних послова Будимир Лончар.

Геншер преноси да је то био први и једини пут да се срео са Слободаном Милошевићем и да му је било „потпуно јасно да он хоће Велику Србију“. Милошевић то није експлицитно рекао, али Геншер каже да је Милошевић на њега оставио такав утисак.

Геншер је подсетио на формирање Бадинтерове комисије коа је требало да утврди правила признавања држава, те да је у Европској заједници прихваћен рок од два месеца за налажење решења који је поставио тадашњи председник Савета те организације Ханс ван ден Брук – рок који је истицао почетком децембра 1991.

Одлука седнице ЕЗ одржане 16. и 17. децембра 1991, била је да њене чланице признају Словенију и Хрватску 15. јануара 1992. „Немачка се“, каже Геншер, „тога и држала“.

На подсећање новинара да је Немачка своје признање изрекла још 23. децембра 1991, Геншер је одговорио дословце: „Ми нисмо раније признали. Ми смо само раније донели одлуку о признању. То је учињено јер је канцелар Хелмут Кол рекао да ће влада о томе одлучити пре Божића“ (...) „Кабинет је тада само потврдио одлуку да ће признати (Словенију и Хрватску) 15. јануара 1992. О посебној улози Немачке не може бити говора.“ (...)

„Ми смо могли и да кажемо: признајемо их - одмах. Али, ми то нисмо учинили, већ смо се држали заједничке европске одлуке“, рекао је Ханс-Дитрих Геншер.

(Дојче веле)